

— Отъ кѣдѣ го познавашъ? Чие е това момче, Милчо? — попита майката.

— Въ едно отдѣленіе сме съ него, майко. То е много кротко момченце и се учи най-добрѣ, ама си нѣма книжка. Бѣдно е. Па и нѣма кой да му купи. Нѣма ни братъ, ни баща, само една майка стара и едно сестриче има. Майка му чуждо работи, та ги храни, майко . . . Онзи день учителя го попита, кога ще си купи книга, той отговори, че като сурвака на нова година, да събере пари, тогава ще си купи. Азъ му давамъ моята и учимъ заедно уроцитѣ. И симитѣ кога купя му давамъ. Съ него си най живуваме. Нали добрѣ правѣ, като му помагамъ, майко? Учителя ни учи да си помагаме.

— Тѣй, тѣй, мило дѣте — добрѣ правишъ, — каза Милчовата майка, откакъ изслуша Милча и го цѣлунѣ по челото. Вънъ се чухѣ стѣпки. Милчо отвори вратата, и засменъ срѣщнахъ другаря си.

— Добро утро! Честита Ви новата година! — ги поздрави Петръ, като влѣзе.

Милчо и майка му отговорихъ на Петровитѣ поздравления, и го поканихъ да седне.

— Майко, направи на Петърча единъ чай, да се стопли — виждъ, колко е истинѣлъ.

— Сега щѣ направѣ, а ти Милчо извади изъ долапа отъ краватѣ, та му сложи да си ханше.

— Па и занапрѣдъ се сговаряйте и си живѣйте заедно, както до сега, — каза Милчовата майка, и подаде въ една чаша чай на Петра.

— Живуваме си ние много съ Милча, — каза срамежливо Петръ, като пие чая.

— Ние, майко, все заедно съ Петра си учимъ уроцитѣ, — обади се засменъ Милчо, и канѣше